

сички слушахме насѣдали около масата. Бате ни четѣше за нѣкакво златно кандило, откраднато отъ параклиса на стара черквица.

Баба, както бѣше наплюнчила конца съ беззжбата си уста и се готвѣше да навие нишката около вретеното, изведнѣжъ отвърза хурката и я остави на колѣнетѣ си.

— Чакайте да ви разкажа, какво се случи въ мое време, дечица.

Веднага я наобиколихме, защото по очитѣ ѝ можахме да угадимъ, че се готви да ни открие нѣкакъвъ скъпъ споменъ.

— Когато бѣхъ ей такава, като Минчето, (тя показва къмъ най-малкото ми сестриче), кърджалии кръстосваха земята ни. Баща ми, заедно съ чичо всѣкоя година отиваха по печалба. Нашата кжщичка бѣше накрай градеца. Схлупена, малка кжщурка, приютена подъ гигантското крило на Балкана. Отъ насъ натакъ нѣмаше други кжщи. Направо започва горичката. Макаръ кжщичката ни да бѣше прегърбена като старица, макаръ мама да достигаше съ ржка до окаденитѣ ѝ греди, ние си я обичахме. . . Струваше ни се, че нѣма по свѣта по-хубава одаичка отъ нашата — съ изпѣстрени рафтове и долапи, зазидани въ стената.

Една вечеръ азъ отидохъ да спя у лелини. Мама до късно останала да работи чуждо. И, току що се прекръстила предъ иконостаса и вече се готвила да си лѣга, една силна ржка извила рѣждясалото желѣзо на прозорчето ни. Въ одаята се прехвърлилъ човѣкъ. Той билъ младъ, но челото му набръчкано, дрехитѣ му изпокжсани и едната му ржка окървавена.

Мама се вкаменила отъ ужасъ. Крѣвѣта оросила пода и се проточила къмъ огнището.

— Божичко! — изпищѣла тя и се спуснала къмъ вратата.

Непознатиятъ помислилъ, че ще го издаде, уловилъ я за ржка и я приковалъ на мѣсто.

— Какво мислишъ да сторишъ?

— Братко, почакай да превържа раната ти!